

Tenisz

[2014. május]

Előbb még megnézem az ismétlést, mondja Anya, a karajt a fagyasztóban talárod. Odahúzza a széket a tévé elé, nedves ronggyal letörli a tetejét. Karjával eltakarja a képernyőn látható férfi arcát. Kisportolt, nyúlánk testű alak, egyik kezében teniszütő, a másikban labda. Anya megfordul, beleütközik egy földön heverő sporttáskába, benne néhány póló és fehérenemű, az oldalán lévő tennis felirat csak egészen közelről olvasható. Anya valaha két régi ütőt és néhány labdát pakolt bele, én a ruháimat, ha utazom. Anya a táskába rúg, nincs köze hozzá, évtizedek óta nem járt már a pályán.

Ott ismerte meg végül Larsot, a magas sötétszőkét, akinek olyan gyönyörű fonákjai voltak, hogy ha anya erre gondolt, még éveik megremegett kezében a fakanál, miközben a tejbegrízt kavarta. Négy évig csak ezt ettem, a számban értek össze az ízek, Lars kemény ütései anya sóhajtásaival a szürkésfehér színű forró masszában, amit minden délben az asztalra tett. Ez később kevésnek bizonyult, az izmok fejlődéséhez új étrendre volt szükségem, anya a hatodik születésnapomra apró, fehér teniszszoknyát, magának speciális szakácskönyvet vett. Az első verseny után az edző félrehívta, gyözködte, hogy nem érdemes, de ő könyörgött, több pénzt ígért. Nyolc évig bírtam így, Anya boldognak tűnt, őszintén hitt a tehetségemben, de én már szégyelltem magamon a szoknyát, a combom a kötött izmok miatt megvastagodott, a nadrág takarta el. Erős voltam, a legjobb barátnőm viszont kicsi és törékeny, barna hajú, akinek az arca épp csak egy árnyalattal volt sötétebb, mint a többieké. A csípője fölötti mongolföldről is csak én tudtam. Már rég ki kellett volna nőnie, valamiért mégis megmaradt a bőrén lévő kékes elszíneződés, pedig sohasem járt még Tunéziában, az apja a születése után nem sokkal egy hidrogénszöke finn titkárnőhöz költözött. Selma, a barátnőm balettozott, a lábfejét kissé kifelé tartva járt. A fiúk csúfolták, a szekrényében egyszer egy élő egeret talált. Az állat törzse körül ríktó sztaniolból font apró szoknya díszelgett, kétségbeesetten próbálta lerágni magáról. Az ő művük, ebben biztosak voltunk, a takarítónő délutánonként sosem zárta be az osztálytermetet, tanítás után bárki bejuthatott. Az egyik fiúnak ököllel vágtam a gyomrába, nem mert visszaütni. Selma hálából megsimogatta az arcom. Elvörösödtem, szerettem volna viszonozni, mégsem mozdultam. Féltem, hogy ez már mindig így marad, kerülni kezdtem. Ő jött át hozzánk, néha. Pipiskedve pont a vállamig ért, ha meg akart csókolni, csak a nyakamat érte el. Szerette az ölembe hajtani a fejét, simogatni a combomat. A füle olyan apró volt, hogy legalább kétszer fért volna bele a tenyerembe, akkor elhittem, hogy az arcába hulló hajtincseit egyedül én simíthatom el. A pályára csak hétvégén jártam ki, Lars ezt azzal magyarázta, hogy kamaszodom. Anya időnként teljes erejéből bevágta maga után a konyhaajtót, Lars szó nélkül szedegette fel az üvegszilánkokat, hívott hol üveget, hol asztalost. De veszekedni nem veszekedtek.

Anya a konyhában előkészíti a húst, megszója sóval, paprikával, hirtelen süti ki. Hozzá kenyeret eszünk, naponta négy szeletet, én sütöm, anya nem eszi a boltit. A hús ízetlen, rágós. Nem tanult meg főzni, nem ragadt rá semmi Larstól, aki mindig terített asztallal várt, vasárnap véres palacsintát sütött, a kedvencemet. Akkor még szerettem. Anyával mindig kettesben nyaraltunk, Lars, aki nevetséges fizetésért könyvtárosként dolgozott, a szállodai szobát sem tudta volna kifizetni. Mielőtt meghalt, elmentem hozzá, ezt is anya erőltette, mert mégiscsak az apám, bár ezt a szót talán csak egyszer mondtam ki. A kórházi szobában négyen feküdtek, férfiak és nők vegyesen, minden ágyon állítható rács, a nővéreknek pedig a folyosó közepén egy szűk üveglátka, ahonnan beláthatták a terepet. Amikor meglátogattam, Lars az ablak melletti ágyon feküdt, a keze lekötve. A nővérek szerint múlt éjjel megtámadta az egyiküket. Nem ismert meg. Néhány könyv és egy rozoga hintaszék maradt utána, abban ült akkor is, amikor érte jöttek. Félrebeszélte, megtiltotta, hogy kimenjünk az utcára. Időnként valami gyilkosságot emlegetett, féltem tőle. Nem tudom, milyen az arca szakáll nélkül, evés után meg kellett mosdatni, a fakó szőrzetbe folyton eltelt maradék ragadt. Még aznap, hogy Larsot elvitték, Anya coq au vin-t rendelt, Lars régen ezt szerette a legjobban. A futár gyertyákat is hozott, Anya szépen megterítette, a húst félhomályban ettük, ketten. Másnap anya a maradékok pépesítve vitte be Larsnak.

Anyát a kórházban délelőtt már várják. Bevándorlók, anorexiás kamaszlányok, legalább tizenöten vagy ennél is többen. Most félállásban dolgozik, utálja a bevándorlókat. Szerinte túl sokan vannak, az állam a mi pénzünkből eteti őket. Anya nem ezért gürített itt negyven évig, a forgalomban mindig hosszan rádudál a sötétebb bőrű autósokra. A hangja reszelőssé válik, amikor kimondja, Stockholm már rég megtelt. Anya Cegléden született, idén lesz hatvanhárom, a haja rövid, húsz éve tiszta ősz, nem festeti, nincs kinek. A nyugdíjról hallani sem akar, a szomszéd Gustafot megállítja a lift előtt, mondja el, mivel tölti az idejét. Anya évente kétszer a magyarországi rokonaihoz utazik, ruhákat visz nekik, olyanokat, amik nekünk már nem kellene, meg kibontott dobozú kekszket, teát. Szeret megbizonyosodni arról, hogy egyszer minden a megfelelő helyre kerül. Most tele a gardrób ruhákkal, mert Anya valamiért megsértődött, fél éve nem ímélezett senkivel, nem tudni, mikor utazik. Azóta nem dob ki semmit, mióta Larsot nem kell már látogatnunk. Az én holmijaim között is az ő régi zakói és nyakkendői lógnak, ahogyan Anya rendszerezte őket. Aztán végül Lars ruhái elkezdtek belakni a gardrób középső részét is, és észrevétlenül továbbterjeszkedtek. Kiszorították a galléros pólókat és a nadrágokat, mindazt, ami az enyém. A legfelső polcra leveszem a legmelegebb kabátomat, Kanadában még az itteninél is hosszabbak a telek. A hozzá illő sál szürke-fehér kockás, a bakancsom vízhatlan. Anya néha megkér, hogy a barátnői előtt viseljek női ruhát, vagy legalább tegyek úgy, mintha nő lennék. A gátig felhúzott, kifakult melegítőalsó vagy a koptatott csípőnadrág szűk pólóval női ruhának számít. Mintegy véletlenül csipkés fehéreneműt hagy a fiókomban meg combközépig sliccelt szoknyákat.

Anya délután kettőre mindig hazaér. Addig kenyeret sütök, ötmagosat, ha az ember alaposan kidagaszítja, két napig is friss marad, Clara így szereti. A nevét kenyérszaporító Szent Klára után kapta, abban a cipőboltban ismertem meg, ahol régebben dolgoztam, a fehér edzőcipők között válogatott. Egy keskeny, rózsaszín talpút kért, futáshoz valót, én tettem bele a fűzöt, türkizkékkel. Amikor újra találkoztunk, Clara lábujjhegyre állt, és a vállamra hajtotta a fejét. A szülei Spanyolországból vándoroltak be, imádja, ha főzök neki. Utána simogat, belecsókol a nyakamba, őszintének tűnik. Anya sunyi kis leszibinek hívja. Clara nem faggat, ezért is jó együtt. Megmondtam Anyának, tőlem ne várjon unokát, soha nem akarok szülni. Anyának sem kellett volna.

A szokott időben csengetnek, Anya az, nem víz magával kulcsot. Tudja, hogy itthon vagyok. A kutyánk eléje szalad. Ha elmegyek, Anya magával viszi, a kocsiban várja, ameddig a rendelés véget nem ér. Néha az ajtót kaparja. Anya óránként kimegy hozzá, ellenőrzi, nem történt-e baja. Reggelente játszik vele, a kutyá finoman harapdálja az ujjait. Ilyenkor Anya meztelen. Gyakran vannak hőhullámai. Tavaly karácsonykor egy bögrét vettem neki, rajta a felirat: a legjobb anyának. Elsírta magát, meg akart ölelni, de elhúzódtam, végül csak sután megsimogatta az arcomat. Közben éreztem, hogy kiver a verejték.

A kenyér gyönyörűen sül, vágok belőle néhány szeletet. Anyának vacsorára elég lesz kettő, másnap reggelre is marad. A többit elpakolom. Végigtapogatom a sporttáska oldalát, ebben már csak a neszeszer mellett maradt egy kis hely. A cipzárt óvatosan húzom vissza, de a kenyereszacskó állandóan beakad. Megpróbálom kiszabadítani, a műanyag, ahogy végigreped, finoman serceg, morzsák szóródnak a ruhákra. Ha megérkezem, Clara a táskában maradt néhány szemét majd a kád fölé tartva borítja ki.

Anya a szobában tévét néz, a délelőtti teniszt ismétlik. A labda tompán puffan, kiegyenlített a játszma. A nyúlánk, kisportolt férfi most Anyán felejtí a szemét, a kutya előttem ül, halkan szűköl. Anya elindul az ajtó felé, utat tör magának a csomagok között. Kinyitja a szekrényt, a közösen használt alsó polcról leemel két régi teniszütőt, és szótlanul felém nyújtja.

Kategoria: vers, próza

Denumire autor: Gáspár-Singer Anna

Látó Szépirodalmi Folyóirat